

1

Wat als... ik het gewoon zou zeggen?

Papa, mama en Jesse, ik roep iedereen bij elkaar, met zijn allen rond de tafel. Ik zie mezelf zitten, in de nieuwe woonkamer. Ik ga dood van de zenuwen en durf niemand aan te kijken. Ik kijk naar mijn handen en hoor mijn eigen adembaling, veel te hard. Als ik toch opkijk, zie ik verontruste gezichten. Dan begin ik. Mijn stem klinkt zacht. Ik zeg: ik wil jullie iets vertellen en het is niet zo leuk.

Nee. Onmogelijk. Ze zouden me niet geloven. Want ik ben Vere, Vere met haar grote fantasie. En anders zouden ze het niet kunnen, dat weet ik zeker.

Ik open mijn ogen en kijk naar mijn nieuwe plafond. Het kleed waar ik op lig, is warm geworden onder mijn rug. Ik kom overeind en kijk om me heen. Mijn nieuwe kamer. Misschien hoeft het niet. Is het nu niet meer nodig. Ik doe de laatste van de drie verhuisdozen die naast me staan open. Er zitten alleen een paar boeken en wat kleren in. Mama zei dat een verhuizing een goed moment was om spullen weg te doen. Ik heb bijna alles wat ik had, weggedaan. Het meeste was toch maar dom speelgoed van vroeger. De boeken haal ik uit de doos en zet ik op de nieuwe plank boven mijn bed.

Het zachte wollen kleed dat oma voor me gemaakt heeft, is het enige wat hetzelfde is gebleven, en mijn bed natuurlijk. Ik ga weer op mijn rug liggen en voel met mijn vingers aan de dikke plukken wol. Ik doe mijn ogen dicht voor een leuke ‘Wat als...’

Wat als... het nieuwe huis in Ierland zou staan, in plaats van twee uur rijden verderop?

Dat zou geniaal zijn. Een schattig huisje, uit dikke stenen opgebouwd en met een dak van stro, net zoals het vakantiehuisje van vorig jaar. Het heeft net geregend, je ruikt het nog, maar de zon schijnt nu. Ik zie bergen en rotsen als uitzicht, hoor een kolkende zee die tegen de kliffen

slaat. Roofvogels cirkelen hoog in de lucht, op zoek naar een prooi. Er gebeurt natuurlijk verder geen bal. Maar ik ga eropuit, roofvogels spotten. Jesse mag mee als hij wil. We gaan op zoek naar nesten en kijken hoe de vrouwtjes broeden.

De regen verveelt natuurlijk wel na een tijdje. En Engels praten kan ik nog niet goed genoeg. Maar dat leer je toch zo, als je er eenmaal woont? Hoe zou school daar eigenlijk zijn? Iedereen in uniform zoals in Engeland? Allemaal hetzelfde? Misschien moet ik gewoon iemand anders worden, iemand die je –

‘Vere?’ Er wordt op mijn deur geklopt, mijn moeders stem.

‘Ja?’

Ze steekt haar hoofd om de deur en glimlacht. ‘Lig je daar weer? Wij gaan nog even naar de bouwmarkt, verf halen. Wil je mee?’

‘Wat doet Jesse?’

‘Jesse zet zijn bureau in elkaar.’

‘Dan blijf ik ook thuis.’

Mama blijft in de deuropening naar me staan kijken. ‘Vind je het hier fijn?’ vraagt ze.

‘Ja,’ antwoord ik.

‘Mooie grote kamer, hè?’

Ik knik. Het hele huis is groter dan het vorige. Twee maanden geleden werd tijdens het avondeten de verhuizing aangekondigd. Een jarenertighuis, twee-onder-een-kap, met een grote tuin. Zo’n tweehonderdvijftig kilometer verderop. Tweehonderdvijftig kilometer. Ik sprong nog net geen gat in de lucht.

‘Tot straks, lieverd. We zijn ruim voor het eten terug.’ Mijn moeder kust me in de lucht en verdwijnt weer.

Ik loop de smalle zoldertrap op en ga de kamer van Jesse binnen. Hij zit dubbelgevouwen onder zijn bureau, met zijn rug naar me toe.

‘Lukt-ie?’ vraag ik.

Hij kijkt vanonder het bureau naar me op. Zijn gezicht staat op storm, windkracht negen.

‘Kun je helpen?’

Vijf minuten later zitten we samen op zijn bed te kijken naar het bureau dat weer in elkaar zit.

‘Ben jij al klaar met uitpakken?’ Jesse knikt naar zijn dozen, die nog allemaal dichtzitten. Het zijn er zeven.

‘Ja, wat denk je zelf?’ zeg ik.

‘Jij bent echt gek, weet je dat?’ Jesse geeft me een duwtje tegen mijn hoofd.

Ik grinnik. Ik kijk hem schuin aan en duw hem terug. Hij beweegt mee alsof hij een enorme klap krijgt.

‘Zal ik jou helpen uitpakken dan?’ vraag ik.

Met een frons op zijn voorhoofd kijkt hij me aan en haalt zijn schouders op. Zoals hij daar zit, lijkt hij op een zielig hondje. Zijn halflange haar hangt treurig voor zijn bruine ogen.

Mijn tweelingbroer is vroeger bij de kleuters blijven zitten. Vonden ze beter voor hem. Ze wilden ons gewoon niet samen in één klas. Nou moet hij dus eerst na de meivakantie beginnen in groep acht en dan kan-ie na de zomer nog een keer opnieuw beginnen in de brugklas. Ik zou ook gigantisch balen.

‘Ik snap nog steeds niet waarom ze niet eerst in haar eentje is gegaan,’ zegt hij. ‘Wij hebben toch geen nieuw werk, waarom moeten wij daaronder lijden?’

Ik onderdruk een zucht, sta op en loop naar het kantelraam.

‘Nee. Maar ze zal het wel niet met opzet zo gepland hebben,’ zeg ik. Ik duw de hendel naar beneden, waardoor het raam opengaat. Er stroomt meteen een bloesemlucht naar binnen. Ik doe mijn ogen dicht en snuif hem op.

‘Hallo, vind jij het dan helemaal niet erg?’ Zijn stem klinkt hoger dan anders. ‘Ga jij niemand missen? Je hebt toch óók vriendinnen?’

Ik zeg niets en staar naar buiten. Aan de andere kant van de straat staat een enorme kastanjeboom in bloei. Ons nieuwe huis staat aan de rand van een park met veel oude bomen. Misschien zitten er wel bosuilen.

‘Ze denken totaal niet aan ons.’

Ik draai me om en probeer vrolijk naar hem te kijken. ‘Maar het is wel een tof huis, toch? Heb je die enorme boom hier al wel gezien? Er zouden uilen kunnen zitten, hè?’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Ja hoor, leuke boom. En het huis: ook héél leuk. Maar verder...’

Ik kijk hem aan. ‘De rest is klote, ja. Ik heb ook geen zin in een nieuwe school. Nieuwe scholen zijn gewoon... shit.’

Dan kijk ik weer naar buiten, naar de kastanjeboom. Er zit een duif op een tak nogal dom te koeren naar een andere duif. Ik heb niks met duiven, ze zijn sukkelig.

Ik plof in kleermakerszit naast Jesse op het bed en kijk hem aan. 'Hé man, we slepen elkaar er wel doorheen, toch? En na de zomer kom je al bij mij op het Montessori Lyceum.'

'Ik ben nog niet eens toegelaten,' bromt hij.

'Hé, en nog een voordeel: als deze klas niks is, dan boeit het niet, je bent toch zo weer vertrokken,' zeg ik.

Hij trekt aan een flap van een verhuisdoos zodat die opengaat en haalt diep adem. 'Oké, help maar uitpakken dan.'

2

‘Graag helemaal kort aan de linkerkant en rechts zo laten. Met een schuine, lange pony. En die pony wil ik voor de helft heel donkerpaars. Kan dat?’ Ik kijk de kapster aan via de spiegel. Mijn mond voelt droog.

Het is zaterdagmiddag. Mijn ouders zijn nog één keer naar het oude huis om de laatste dingen te regelen en ik mag zelf weten wat ik laat doen bij de kapper. Helemaal de vrije hand, zei mama. Voor deze keer heb ik vijftig euro extra meegekregen, naast mijn kleedgeld dat ik de afgelopen paar maanden heb opgespaard. Ik ga iemand anders worden vandaag. Ik heb gisteravond meteen inspiratie opgedaan op internet.

De kapster, die zelf knalrood geverfd haar heeft, kijkt kauwgom kauwend terug. De kapperscape die over mijn borst heen hangt, beweegt in snel tempo op en neer. Mijn longen doen duidelijk hun best om te laten zien dat ik eigenlijk schijtbenauwd ben. Snel trek ik met mijn hand de cape strak.

Ze pakt mijn haren vanachter mijn oren vast en beweegt het naar opzij. Dan laat ze het weer vallen, alsof ze de moed nu al opgeeft. Ze pakt haar telefoon erbij en laat me een afbeelding zien. ‘Zoiets? Met de tondeuse?’

Ik knik. Binnen in me maakt iets een duikvlucht.

Ze draait de rechterhelft van mijn lange bruine haar in een kronkel en bindt het vast op mijn hoofd, met een clip. Dan begint ze links mijn haar te kammen. Het doet een beetje pijn. Ondertussen kijkt ze rechts van zich naar haar collega. Die is met een klein schaartje in de nek van een oude man bezig. Ze zit er met haar neus bovenop.

‘Pas je wel op met die nekplooien daar?’ zegt Roodhaar tegen de andere kapster, terwijl ze zonder te kijken doorgaat met het kammen van mijn haar. Af en toe spreit ze er met een plantenspuit wat water op. De collega rolt met haar ogen. Ik kijk naar Roodhaar via de spiegel. Ze ziet er superverveeld uit. Die heeft niet door wat voor

megametamorfose hier plaatsvindt. Een andere stad, een ander huis, waarom dan niet een ander persoon? Dit is mijn kans.

‘Je kunt met een schone lei beginnen als je gaat verhuizen,’ zei mijn moeder laatst, in een poging ons blij te maken. Blij was ik toch al en mijn schone lei wordt zwart. Stijlvol zwart. Een eigen look maakt krachtig, las ik ergens. Ik ga straks nog even naar de vintagekledingboetiek aan het eind van de straat. Ik ga een vette entree maken op dat Montessori Lyceum. Vanaf nu maakt niemand mij meer wat.

‘Klaar,’ zegt de kapster en ze laat een spiegel om mijn hoofd heen dansen. ‘Goed, zo?’

Ik knik. Ik herken de persoon tegenover me bijna niet meer. Aan de linkerkant zijn de ronding van mijn hoofd en het kleine knikje in mijn oor ineens heel goed zichtbaar, terwijl er rechts een mysterieuze lok hangt. Het ziet er apart uit. Goed apart. Ik glimlach voorzichtig naar mezelf in de spiegel en voel met mijn hand aan de kant waar het haar kort is. Zacht. Het paars van de pony is mooi donker geworden en loopt perfect over in mijn eigen donkere haarkleur.

De kapster knoopt de cape los en ik schuif van de stoel. Dan loop ik naar de kassa en pak het geld uit mijn tas. Het lijkt wel alsof ik anders beweeg, een beetje als in slow motion, maar ook weer niet. Heel gek, net alsof ik echt een ander mens ben geworden.

‘Zevenenvijftig vijftig wordt het dan,’ zegt Roodhaar.

Ik reken af en voel me ineens veel ouder. Lekker. Nu nog de kleding.

Met twee tassen vol kleren kom ik aan het einde van de middag thuis. Ik heb een zwarte en een donkergrijze skinny gescoord en een paar hemdjies, een blouse en een truitje. Alles is donker, sommige hemdjies hebben een opdruk of wat kant. Lang leve de vintageshop, wat een ontdekking! Het mooist vind ik het zwarte bontjasje, nep natuurlijk, en behoorlijk opvallend. De vraag is of ik het aandurf. Mijn nieuwe ik durft dat vast wel.

‘Jesse! Ben je thuis?’ roep ik naar boven.

Hij komt de trap af denderen. ‘Wow, je hebt het echt gedaan!’ Zijn ogen ploppen zowat uit hun kassen.

Ik grijns. ‘Wat vind je?’

Hij loopt een rondje om me heen. Ik houd mijn adem even in.

‘Ik vind het héél goed gelukt, echt! Dat je dit durft, respect!’

Ik kijk hem aan. ‘Meen je dat?’

Hij knikt. ‘Heel cool. Denk je dat het ook iets voor mij is? Of gaan papa en mama dat niet trekken?’

Ik grinnik. ‘Dat doe je niet hoor, broer en zus met hetzelfde haar, lekker belachelijk. En trouwens, ze hebben het nog niet gezien.’

‘Fotootje sturen?’ Hij staat al in de aanslag, met zijn telefoon in de hand. ‘Ze zijn toch niet voor het eten thuis. Mama appte dat we zelf patat mogen halen.’

Ik onderdruk een giechel. Ze schrikken zich vast rot. ‘Doe maar, dan is het niet zo’n shock straks.’

Jesse houdt zijn telefoon op een halve meter afstand voor mijn gezicht. ‘Een shock is het heus wel. Doe je hoofd een beetje schuin, zodat ik de kale kant er goed op heb.’

Ik geef hem een duw. ‘Ik ben niet kaal! Gemillimeterd heet dat.’ Ik houd mijn hoofd schuin, kijk stoer en Jesse schiet een paar fotootjes. Hij laat ze me zien.

Ik schrik ervan. ‘Wow,’ breng ik uit. Ik zie er ineens uit als iemand met wie je rekening houdt.

Hij knikt. ‘Ja, cool hè? Je lijkt wel zo’n model!’

We versturen de foto’s en een paar minuten later is er bericht terug.

Wowie! Vere!!! Wat een verandering! Je bent ineens zo groot! We vinden het heel mooi, al ligt papa nog onder zijn stoel van de schrik. Tot straks, xx

‘Papa vindt het niks, wedden? Die wil dat je zijn kleine meisje blijft,’ zegt Jesse.

‘Nou opa, dan heeft-ie mooi pech,’ zeg ik. ‘Kleine meisjes worden groot.’ En sterk, denk ik erachteraan. Groot en sterk.

Ik trek mijn nieuwe bontjasje aan. ‘Kom, we gaan patat halen.’

Later die avond lig ik in bed naar het plafond te staren. Nog twee nachten. Ik doe mijn ogen dicht.

Wat als... het nu al maandagavond zou zijn, na de eerste dag school?

De kamer is donker. Ik lig in bed, te huilen, met mijn hoofd onder de dekens. Het was verschrikkelijk. Iedereen lachte me uit. Ik wil nooit meer naar school.

Nee, opnieuw. Niet zo doemdenken. Ik ben nu iemand anders. Iemand met wie je rekening houdt.

Wat als... het nu al maandagavond was?

Trots lig ik in bed. Ik heb het gedaan. Met mijn nieuwe jas aan. Alle meisjes keken vol bewondering naar me, niemand durfde iets te zeggen. In de pauze kwamen ze naar me toe en vroegen ze me waar ik mijn haar heb laten knippen en waar ik mijn kleren heb gekocht. Ik hoorde er meteen helemaal bij. Of nou ja, in elk geval genoeg.

Ik doe mijn ogen weer open en glimlach in het donker. Het komt goed, het móét goed komen hier. Morgen ga ik vragen of we snel een keer naar opa en oma kunnen, dat is maar een halfuurtje rijden vanaf hier. Ik zucht en er glijdt een glimlach over mijn gezicht.

3

‘Kom nou, we komen te laat. Ik moet eerder beginnen dan jij!’

Waar blijft Jesse nou? Ik sta al op de stoep.

Het is maandagochtend, de eerste dag na de meivakantie, dé dag. Hij wil per se samen fietsen. Met mijn armen leun ik op het stuur van mijn fiets en ik laat mijn hoofd op mijn handen rusten. Het zwarte bontjasje knuffelt mijn hals. Er trekt een korte siddering door mijn lijf. Als ik er maar niet uitzie als een bang konijn straks.

Hij staat nu op de oprit, veel te lang te klooiën met zijn tas, eerst moest het ding op zijn rug en toen weer achterop. Schiet nou op, denk ik. Ik heb hem nog nooit zo nerveus gezien. Maar ik dan? Straks moet ik de klas binnenlopen als iedereen er al is, dat is helemaal erg.

Ik kijk achterom. ‘Jesse, kom op nou!’

Een klein kwartier later rijd ik het fietsenhok binnen. Het Montessori Lyceum staat midden in de stad. Het is een oud, statig pand met een grote trap voor de ingang. Eerst moet ik door een hek, waarvoor een hele groep staat te roken. Wat lijkt iedereen hier oud! Ik ben echt ontzettend klein vergeleken met hen.

Ik gooi de rugzak over mijn schouder en loop door naar de trap, waar ook wat groepjes zitten. Iets meer van mijn eigen leeftijd volgens mij. Hoeft niemand naar zijn lokaal of zo? Snel zigzag ik ertussendoor, duw een van de deuren open en kijk op mijn telefoon. Ik heb nog vijf minuten. Volgens mijn rooster heb ik een blokkuur en moet ik op de eerste verdieping zijn. Ik zit in klas 1D. Mijn mentor heet meneer Tienstra en geeft wiskunde. Vlak voor de meivakantie heb ik samen met mama een gesprek met hem gehad. Hij zei dat het een heel gezellige klas was en dat ik me vast snel thuis zou voelen. Zou ik ook zeggen als ik de mentor was.

Langzaam loop ik naar het lokaal aan het einde van de gang en zie dat meneer Tienstra in de deuropening staat. Hij wacht op mij, dat kan niet anders. Nog maar één minuut voordat de les begint. Stomme

Jesse, met zijn rugzakgedoe. Ik voel kort met mijn hand aan mijn haar, het zachte stuk. Rechtop lopen, dan kom je sterker over.

Ik probeer zijn blik te vangen. Straks herkent hij me niet eens met mijn nieuwe haar. Ik begin nog slomer te lopen. Mijn hart doet het omgekeerde, ik voel het in mijn borst.

Gelukkig, hij ziet me en wenkt me met een kort knikje. Ik haal diep adem en loop naar hem toe.

Hij raakt me even aan op mijn schouder. 'Kom maar gauw, de meesten zijn al binnen. Je jas hoort eigenlijk in de garderobe in de kelder, maar vooruit, hij mag nu wel mee naar binnen. Wat een grappig harig ding trouwens. Je lijkt wel een beertje, haha.' Hij strijkt door zijn blonde haar. 'Wil je dat ik je zo even voorstel? O, en je mag mij gewoon Ben noemen, hoor. Dat doen ze allemaal hier.'

Ik knik. Wat doet hij raar, hij lijkt wel nerveus. Is het echt een leuke klas?

Uit het lokaal klinkt lawaai. Iedereen praat door elkaar, net als op mijn vorige school.

Ben pakt me bij mijn arm en trekt me achter zich aan mee naar binnen, voor de klas. Die wordt stiller als ze zien dat er een nieuw meisje voor hen staat. Hij gaat schuin achter me staan en legt zijn handen op mijn schouders. Ze voelen warm en zwaar, die handen. Ik merk dat ik zweterig word. Ben knijpt even kort in mijn schouders en kucht tegelijk overdreven hard. Dan is echt iedereen stil.

'Welkom terug allemaal. Ik hoop dat jullie een goede vakantie hebben gehad. Vast wel, met zulk weer. Dit hier, jongens en meisjes, is Vere de Wit. Ze komt nog twee maandjes bij jullie in 1D en zal mogelijk volgend jaar ook weer bij jullie in de klas zitten, afhankelijk van welke wegen jullie inslaan na de zomer. Dus maak er iets gezelligs van.'

Dan laat hij mijn schouders weer los. Ik voel me meteen tien kilo lichter.

'Meer Vere de Zwart,' zegt een jongen met een groot hoofd en blonde krullen vooraan in de klas. Ik voel mijn lijf verkrampen. Demonstratief kijk ik uit het raam.

'Ha ha ha, heel grappig, Kamiel,' zegt een knap meisje achterin. 'Mag ze bij mij zitten, Mees?'

Ik glimlach naar haar, in elk geval iemand die voor me opkomt. Ergens halverwege zie ik een paar meisjes die heel veel make-up dragen met hun ogen rollen. Een ander, nog heel jong uitziend meisje dat aan de andere kant vooraan zit, lacht vriendelijk naar me.

Ben schraapt zijn keel even en zegt dan op een strenge toon: ‘Freia, mijn naam is Ben, niet Mees, een meester had je op de basisschool. Wanneer ga je me nou eens Ben noemen?’

Hij pakt me weer bij mijn schouders vast en kijkt me van opzij aan. ‘Daarbij, Vere kan vast heel goed zelf beslissen waar ze wil zitten, of niet soms?’ Ik voel me net een kleuter en beweeg mijn armen voorzichtig zodat hij me weer loslaat. Vluchtig kijk ik de klas rond en zie allemaal verschillende gezichten, mooie en minder mooie, de een verveeld en de ander vriendelijk lachend. Sommigen dragen kleding met veel kleur, anderen saaie kleding die ik nooit zou uitkiezen. Bijna niemand draagt zoveel zwart. Er zijn drie lege plekken, twee naast een jongen en dan dat meisje dat hij Freia noemde. Ik kijk naar haar, ze wijst enthousiast naar de lege stoel naast zich. Ik grinnik. Waarom wil dat meisje zo graag dat ik naast haar kom zitten? Komt het door mijn nieuwe look? En waarom rollen anderen met hun ogen? Het duizelt me een beetje. Toch wil ik achterin. Die Freia heeft lef.

‘Ik wil wel naast haar,’ zeg ik en ik knik naar haar.

Ze kijkt me met een winnaarslachje aan.

Ben knikt langzaam met een frons tussen zijn wenkbrauwen. ‘Hmmm, Freia. Je zat niet voor niks alleen, dus zorg dat ik geen last van jullie krijg.’

Tussen de gangpaden door loop ik naar achteren en ga naast haar zitten. Ze glimlacht naar me. Ze ziet er mooi uit, een beetje als een elfje met golvend goudblond haar, een kleine neus en grote lichtgrijze ogen. Ze draagt een knalrode trui en een grijze skinny. En geen make-up. Het verraadts niks van wat voor type ze is.

‘Vind je wiskunde ook zo erg?’ fluistert ze tegen me vanachter haar hand. Ze trekt er een gezicht bij alsof ze moet kokhalzen.

Ik glimlach voorzichtig en knik. ‘Wat sta je?’ fluister ik.

‘Een drie komma drie,’ zegt ze.

‘Ik een vier.’

Ze geeft me een high five, vlak boven de tafel, achter de ruggen van de jongens voor ons, twee nogal serieus uitzierende jongetjes, moet ik zeggen. Ze zijn kleiner dan Jesse zo te zien. Sommige jongens beginnen pas later met groeien. Best zielig. Een van hen kijkt achterom en zucht nadrukkelijk.

‘Stilte achterin, graag even de aandacht voor het volgende,’ begint Ben. Er volgt een lang en ingewikkeld verhaal over sinus en cosinus, waarbij ik toch maar zoveel mogelijk oplet. Ik wil wel over dit jaar.

In de pauze neemt Freia me mee naar de trap. Overal staan of zitten kleine groepjes te praten en te eten. ‘Dit is een plek waar je soms moet zijn, er zitten weleens leuke jongens, net als voor het hek bij de rokers,’ zegt ze. ‘Maar eerst lopen we een rondje, goed?’

Ik knik. Ik ben allang blij dat ze me meeneemt. Iemand die aardig doet en iets voorstelt ook nog. Freia werd een paar keer begroet in de gangen, ook door oudere leerlingen. En dat voor een brugklasser. Op mijn vorige school stelde je niks voor als brugklasser. Maar dan ook echt niks, noppes, nada. Het hele schooljaar werd je geduwd, lieten ze je zelfs struikelen als je niet oplette en werd je steeds brugpieper genoemd. En dat is dan zogenaamd niet erg omdat je het jaar erop precies hetzelfde kunt doen bij de nieuwe lading. Wat een lol.

‘Had ik al gezegd hoe cool ik je haar vind?’ Freia trekt me tussen de groepjes door mee de trap af en begint lopend aan haar brood. Een warme gloed trekt naar mijn oren. Straks denkt ze nog dat ik heel veel lef heb. Zoals zij.

‘Dank je, dat van jou is anders ook niet slecht,’ zeg ik en ik geef mezelf in gedachten een knal voor mijn kop. Mijn eigen haar is niet steil en niet krullend, alsof het geen keuze kan maken. Het piekt net iets minder stom nu ik mijn lok heb. Ik pak ook een broodje en begin te eten.

Een rondje lopen betekent een rondje om de school, via een parkje dat naast de school ligt. Bijna iedereen loopt dit rondje en omdat er in twee richtingen gelopen wordt, kom je steeds dezelfde tegen. Freia krijgt veel aandacht van jongens, dat is duidelijk. Ook ik word af en toe aangekeken, dat merk ik wel, maar of dat komt doordat ik nieuw ben of doordat ik naast Freia loop, weet ik niet. Of komt het door hoe ik eruitzie? Tussen de oudere leerlingen lopen meer in het zwart geklede meisjes.

‘Wie zijn jouw vrienden eigenlijk hier?’ Mijn hart bonst in mijn keel als ik het vraag.

‘O,’ antwoordt ze terwijl ze wat leeg in de verte kijkt. ‘Op deze school zitten alleen maar meiden die denken dat ze heel wat zijn, en verder een hoop domme kakelkippen. Ik heb mijn vrienden niet hier.’

‘Wat?’

‘Haha, geintje. Nee, ze zijn best aardig hoor, alleen niet écht leuk, snap je? Maar jij bent anders.’

‘O, oké,’ zeg ik.

De rest van de dag zit ik zoveel mogelijk naast haar, als het kan. Ze sleept me in de grote pauze overal mee naartoe, ik ken het gebouw meteen van boven tot onder. Het lijkt alsof het al jaren zo gaat tussen Freia en mij. Zo vanzelf. Ik word tijdens de lessen stiekem helemaal op de hoogte gebracht van alle coole plekken op school en in de stad. Ze zegt dat ze me het allemaal gaat laten zien, later. Ze is ook nog eens een jaar ouder dan ik, later ingestroomd, zei ze. En ze vindt mij dus leuk.

4

Ik kijk naar Jesse. ‘Dus je hebt er een paar vrienden bij?’ vraag ik.

Het is avond. Ik lig op het bed van Jesse en hij zit op de grond de kaarten te schudden.

‘Ja, ik denk het wel. Er waren in de pauze meteen twee jongens uit mijn klas die vroegen of ik mee wilde doen met voetbal.’ Ik kijk naar hem, zijn wangen zijn rood.

‘En dat deed je natuurlijk.’

‘Ja, maar keepers zijn eigenwijs, dat zegt Lieuwe ook altijd. En als er al twee zijn...’

‘Jij bent natuurlijk beter,’ zeg ik.

Hij grinnikt. ‘Ja, en dat heb ik ze laten zien.’ Hij steekt zijn hand in de lucht voor een high five.

Ik beantwoord hem. ‘Goed gedaan, broertje! Je hebt lopen scoren!’ Dan giechel ik. ‘Als keeper nog wel. Vanaf nu ben jij de enige, échte, scorende kééper,’ zing ik, alsof ik een presentator ben en hij de artiest.

Hij grijnst breed. ‘En jij?’

‘Het was oké. Ik denk dat ik er heel misschien ook een vriendin bij heb.’ Ik voel een glimlach rond mijn lippen komen.

‘Oké, cool,’ zegt hij. ‘Neem je haar een keer mee naar huis?’

‘Misschien wel. Binnenkort,’ zeg ik.

‘Ben benieuwd,’ zegt hij terwijl hij de kaarten verdeelt. ‘Kom, we gaan beginnen.’

Na drie potjes heb ik geen zin meer. Hij wint toch altijd dik.

‘Zullen we een Wat als... doen?’ vraag ik. ‘Jij mag kiezen.’

Hij zucht even, legt de kaarten neer en gaat dan achterover liggen op de grond. Het teken. Ik ga ook op mijn rug liggen.

‘Oké, wat als... je nu honderdduizend euro kreeg, wat zou je dan doen?’ zegt hij.

‘Even denken,’ zeg ik. We doen deze vaker, het is Jesses favoriet. Toch is het antwoord elke keer anders.